

na žalované. To vyplývá z těchto zákonných předpisů: Podle §§ 461 a 466 obč. zák. je zástavní věřitel, který není uspokojen po uplynutí času, oprávněn žádati na soudě o dražbu zástavy; převedl-li dlužník vlastnictví zastavené věci na jinou osobu v době zastavení, může věřitel uplatňovati nejprve své osobní právo proti dlužníku a pohledávati pak své plné uspokojení ze zástavy. Podle § 2 min. nař. z 19. září 1860, č. 212 ř. z., jež bylo vydáno k odstranění pochybností o doslovu § 466 obč. zák., má hypotekární věřitel na vůli řídití žalobu, jíž se domáhá zaplacení zajištěné pohledávky, buď na osobního dlužníka, nebo na vlastníka zástavy, nebo na oba společně. § 59, odst. 1, knih. zák. ustanovuje, že poznámku výpovědi hypotekární pohledávky a poznámku hypotekární žaloby jest povoliti na věřitelovu žádost, je-li jako vlastník nemovitosti dané do zástavy zapsán ten, proti komu směřuje výpověď nebo žaloba, a je-li vykázáno, že jest o žalobě zahájeno řízení. Z řečených předpisů, zejména z posléz uvedeného zákonného ustanovení vychází nade vší pochybnost najevo, že pro uplatňování práva z hypoteky platí vůči věřiteli za vlastníka ten, kdo je zapsán v pozemkové knize jako vlastník, a že tedy je rozhodující jediné knihovní stav. Hypotekární žaloba může směřovati vždy jen proti knihovnímu vlastníku hypoteky a žalovaný touto žalobou může namítati jen takové námitky, které lze dovoditi z hypoteky samé nebo z právního důvodu hypotekární pohledávky, jest však bezvýznamná jeho námitka, že není pravým vlastníkem nebo že se vklad práva vlastnického stal neprávem, neboť pravá hypotekární žaloba se zakládá jediné a výhradně na skutečnosti formálně správného knihovního stavu. Nemá tedy právního významu pro posouzení sporu vznesená námitka, týkající se neplatnosti tržové smlouvy o dotčené zatížené nemovitosti. Nižší soudy právem proto k ní nepřihlížely a nepochybily, jestliže nevyčkaly výsledek sporu, zahájeného žalovanými proti jejich knihovnímu předchůdci o neplatnost smlouvy tržové, a nepřerušily z toho důvodu rozepři, o niž tu jde.

Čís. 16211.

Odpovědnost advokáta.

Advokát odpovídá za škodu vzniklou jeho klientovi tím, že popřel v konkursu bez jakéhokoliv podkladu pohledávku přihlášenou jiným konkursním věřitelem a že tak zavinil zahájení sporu proti svému klientovi, jenž, nemaje námitek proti popřené pohledávce, ve sporu podlehl.

(Rozh. ze dne 17. června 1937, Rv I 35/36.)

Žalující firma (sídlicí v říši Německé) se na žalovaném advokátu domáhá náhrady škody 12.210 Kč 55 h s přísl. K odůvodnění žalobního nároku přednesla, že přihlásila pohledávku 520 Kč ke konkursu prohlášenému na jmění Karla K., majitele firmy Vilém F., tím způsobem, že pohledávku tu přihlásila firma »Tefa« jako zmocněnkyně žalující firmy na základě plné moci žalobkyně z 20. září 1932. Dotčená plná